

AZ ERDŐFELÜGYELET TÖRTÉNETÉRŐL

DR. ÁGFALVI IMRE

Az erdőfelügyelet az erdészeti igazgatás része, ennek hatásköre és szervezete az idők folyamán sokat változott. Az erdészeti igazgatásnak főbb ágai: az erdőgazdálkodási üzemi igazgatás, amely az erdőgazdálkodó szervek irányító-végrehajtó tevékenységével kapcsolatos; egy másik nagy kör az erdészeti államigazgatás (közigazgatás), ennél az állam a maga hivatali szervezetével afelett örökdik, hogy az erdészeti üzemi igazgatás feltételei (szaktudományi felkészültség, jogszabályalkotás, stb.) biztosítva és teljesítve legyenek; végül van egy szűkebb kör, amit erdőrendészeti igazgatásnak nevezünk, amely az erdőgazdálkodásban a törvényes rend megvalósításán örökdő tevékenység.

A honfoglaláskor a leszármazás alapján csoportosult törzsek, nemzetségek és ágak a megszállott földet csoportonként közösen, osztatlanul birtokolták. Ebből a közösségből először a királyé vált ki és ennek harmada volt az övé. Az erdők közvetlen gondozását a királyi erdőővők látták el. Ekkor még a királyi magánbirtokok személyzete látta el a közigazgatási teendőket is. Az erdők fenntartására és rendszeres használatára a közvetlen fahiány, a szükség kényszeríti az embert. Ez a szükség nálunk is elsősorban a bányák és kohók környékén jelentkezett. Így Zsigmond király 1426-ban rendeletileg utasítja a zólyomi főispánt, hogy az újonnan felfedezett olombányák részére a királyi erdőből minden évben folytatólagosan más és más részt jelöljön ki vágásra, azt felszántani ne engedje, hogy azon ismét erdő nőhessen. Hasonló érdekek vezettek az 1565-ben kiadott Miksa féle erdőrendtartáshoz, amely a bányaerdők használatára és fenntartására nézve már általánosságban kötelező rendelkezéseket tartalmaz.

Egy másik érdek a honvédelem volt, amely az erdőgazdálkodás szabályozásához vezetett. A hadvezetőség gondoskodása kiterjedt az ország összes erdejére. A hamuzsírözés érdekében gyakorolt nagy mértékű fahasználat elsősorban a hadvezetőségben okozott nyugtalanságot. Ennek eredménye az 1769-ben kiadott Mária Terézia-féle erdőrendtartás, amely Magyarország erdőségeinek használatát a kor erdészeti kultúrájának megfelelő, okszerű erdőgazdaság alapulvételével szabályozza. Sajnos a vármegyék és a helytartótanács ebben a földesúri jogok megsértését látták, ezért a rendtartás csak a városok és az udvari kamarák kezelése alatt állott államjavak körébe tartozó erdőkre nézve jelentett kötelező parancsot. Az erdők pusztulása — főleg a közbirtokosságoké — tovább folytatódott. Ezért alkották meg a II. József alatti munkálatok befejezéséül „az erdők pusztításának megakadályozásáról” szóló 1791. évi LVII. törvényt, amely az első igazi magyar erdőtörvénynek tekinthető. Lényegileg ennek a törvénynek a rendelkezéseit veszi át és egészíti ki „az erdők fenntartásáról” szóló 1807. évi XXI. törvény. Ez a törvény már nem tesz különbséget a tulajdonos szerint, hatálya minden erdőre kiterjedt.

Az 1848-as év eseményei következtében a rendi Magyarország helyébe a kapitalisztikus társadalmi és gazdasági rendszer alapjain szervezkedő állam lépett. Ennek megfelelően kerül megalkotásra az „1879. ÉVI XXXI. TÖRVÉNY-CIKK: ERDŐTÖRVÉNY”. Igen lényeges a 17. §-a, amely az állam, a törvényhatóságok, a hitbizományok és közbirtokosságok, továbbá a részvénytársaságok erdeire kötelezővé tette az *üzemterv szerinti* kezelést. A többi birtoklású erdők közül csak a véderdők használatát kötötte a földművelés-, ipar- és kereskedelmi miniszter meghatározásához.

A törvény szerint az elsőfokú *erdőrendészeti hatóságot* a közigazgatási bizottság gyakorolja; mint ilyen öröködik, hogy az erdők kezelésénél a jogszabályok és az üzemterv előírásait betartsák. A felügyelete alatt álló erdők állapotáról a törvényhatóságnak évenként jelentést tesz. Ezen teendők végrehajtására a közigazgatási bizottság tagjaiból egy külön, három tagú albizottságot választ, amely neki jelentéstétellel tartozik; szakértők bevonására is jogosult.

A másodfokú erdőrendészeti hatóság a földművelés-, ipar- és kereskedelmi miniszter. A miniszter az országot, az összes erdők felett gyakorlandó felügyelet céljából kerületekre osztja és minden erdőkerület élén a király által kinevezendő kir. erdőfelügyelő áll. a szükséges segédszeméllyel ellátva. A királyi erdőfelügyelő öröködik, hogy törvénybe, vagy hatósági rendeletbe nem ütköző erdőkezelés valósuljon meg, az ilyenbe ütközőt betiltani köteles. Az elsőfokú erdőrendészeti hatóságoknak véleményt és javaslatot tesz. Köteles kerületét évenként legalább egyszer beutazni, az erdők állapotáról meggyőződni, véleményét pedig a közigazgatási bizottság útján a miniszternek felterjeszteni. Minden erdőbirtokos köteles megengedni, hogy a kir. erdőfelügyelő vagy annak helyettese erdejét bármikor bejárja.

Az 1879-es erdőtörvény bevezette az *erdőrendészeti áthágás* jogintézményét, amelyet az erdőbirtokosok saját erdeikben követnek el, pl. jogtalan erdőirtás, erdősítés elmulasztása, üzemterv benyújtásának elmulasztása, stb. Az eljárás az erdőrendészeti hatóságok hatáskörébe tartozik és pénzbüntetéssel súlytandó. A tényálladék felvétele és megállapítása a kir. erdőfelügyelő feladata. Ugyancsak vannak feladatai az erdei kihágásokkal, a kopár területek beerdősítésével, az erdei termékek szállításával kapcsolatban.

Az 1898. XIX. TÖRVÉNYCIKK a községi és némely, más erdők és kopár területek állami kezeléséről továbbá a közbirtokosságok és a volt úrbéresek osztatlan tulajdonában levő, közösen használt erdők és kopár területek gazdasági ügyvitelének szabályozásáról szól. Előírja, hogy azok az erdők, amelyekre az 1879-es törvény erdőtiszt tartását rendeli el, azonban kis terjedelmüknél fogva arra nem képesek, *állami kezelésbe* veendő sőt, egyes más erdők is abba vehetők. Az állami kezeléssel összekötött teendők végzésére a földművelésügyi miniszter m. kir. állami erdőhivatalokat, és a szükséghez képest ezeknek alárendelt m. kir. járási erdőgondnokságokat szervez. Az állami kezelés nem terjedt ki az erdei munkák közvetlen végrehajtására, az anyag- és pénzkezelésre, valamint az erdővédelem közvetlen gyakorlására, ezeket a feladatokat a birtokosok kötelesek teljesíteni. A m. kir. erdőhivatal ugyanakkor a közigazgatás körében előforduló szakteendőket is teljesíteni köteles.

A *Tanácsköztársaság* minden közép- és nagybirtokot, beleértve az erdőket is köztulajdonba vett. Számos intézkedést tett a szakszerű erdőgazdálkodás érdekében, a rövid idő azonban nem tette lehetővé ezek nagyobb szabású megvalósítását.

A trianoni békeszerződés következtében az erdők kiterjedése az egésznek 15,9%-ára apadt, amelynek több mint a fele magántulajdon. Mivel a magán-

erdők 1879 óta romlottak, pusztultak, szükségessé vált a fokozottabb és a magánerdőkre is kiterjedő erdőfelügyelet gyakorlása érdekében megfelelő szervezet felállítása. Erről gondoskodott az 1923. XVIII. t. c. az erdészeti igazgatásról, melynek értelmében az erdők fenntartásához — új erdők telepítéséhez — valamint az okszerű erdőgazdaság biztosításához és általában az állam erdőfelügyeleti jogának gyakorlásához fűződő erdőgazdasági érdekek szolgálatát:

- alsófokon a m. kir. erdőhivatalok,
- középső fokon a m. kir. erdőigazgatóságok,
- felsőfokon a m. kir. földművelésügyi miniszter látják el.

A m. kir. erdőigazgatóság személyzete: az erdőigazgató, annak helyettese, az erdőfelügyelők, az erdőrendező, a szükséges tisztii és segédszemélyzet és az erdőigazgatóság mellé rendelt számvevőség.

A m. kir. erdőhivatalok irányítását a erdőigazgatóság az erdőfelügyelők útján gyakorolja, ugyanakkor ellátják a felügyeletük alá tartozó nem állami erdők, kopár területek és természeti emlékek vonatkozásában a jogszabályok és az üzem- ill. gazdasági tervek végrehajtását. Az erdőfelügyelő egyúttal a közgazgatási bizottságoknak is véleményt ad, javaslatot és jelentést tesz.

A m. kir. erdőhivatalok feladata az állam tulajdonában levő, továbbá állami ellátásra utalt erdők erdőgazdasági tennivalóinak közvetlen ellátása. Vezetője erdőmérnök, akit megfelelő segédszemélyzet segít; feladata még az állami erdőfelügyelet gyakorlásánál való közreműködés is. Az 1923-as törvény végsősoron összevonta a kir. erdőfelügyelők, az államerdészeti kezelés szerveinek (m. kir. erdőhivatal, m. kir. járási erdőgondnokság) és az állami erdők üzemigazgatási szerveinek (m. kir. főerdőhivatalok, m. kir. erdőigazgatóságok, m. kir. erdőhivatalok) munkáját az újonnan szervezett egységekbe.

Hosszas tárgyalások eredményeképpen jött létre „Az erdőkről és a természetvédelemről szóló 1935:IV. t. c., amelyben a közérdek győzelmét láthatjuk a magánérdekekkel szemben. A 315 §-ból álló törvény alapos jogi alkotás. Az erdők fenntartása és az erdőgazdálkodás cím alatt megadja az erdők meghatározását, nyilvántartását, az erdőgazdálkodás általános szabályait. Itt írja elő, hogy minden erdőről erdőgazdasági üzemtervet kell készíteni.

A szakzerű erdőgazdálkodás érdekében az állami erdőkben erdőmérnököt kell alkalmazni, a kötött forgalmú erdők birtokosai vagy erdőmérnököt kötelesek alkalmazni, vagy erdejüket államerdészeti kezelésbe adni. A magánerdőkre vonatkozó rendelkezés az új, mely szerint azok kötelesek a területnagyságtól függően erdőmérnököt tartani, vagy államerdészeti kezelésbe adni, illetőleg közös erdőmérnököt alkalmazni, vagy erdőmérnök állandó szaktanácsait igénybe venni. Az erdők és a természetvédelem tárgyai felett a főfelügyeletet és a kormányhatósági ellenőrzést a földművelésügyi miniszter, mint az erdészeti ügyek legfelsőbb hatósága gyakorolja. Elsőfokú erdőrendészeti hatóság a törvényhatóság közigazgatási bizottságának gazdasági albizottsága, másodfokú a miniszter.

Az erdészeti igazgatást a m. kir. erdőigazgatóságok és az ezeknek alárendelt m. kir. erdőfelügyelőségek látják el, de erdőfelügyelőségi kirendeltség is létesíthető. Az erdőigazgatóságnak vannak alárendelve a m. kir. erdőhivatalok is, amelyek az állami erdőkben való gazdálkodást továbbá szerződés alapján más erdőkben a teljes gazdálkodást végzik.

Az államerdészeti kezelést az erdőfelügyelőségek látják el az 1898-as tv-hez hasonló módon. Az erdőgazdasági segédszolgálatot azokban az erdőkben, amelyekben tulajdonosuk külön alerdészt nem alkalmaz, a közös erdészeti segédszolgálat szervezetében alkalmazott kerületi alerdész látja el, akiket az

erdőfelügyelőség meghallgatásával az elsőfokú erdőrendészeti hatóság alkalmaz. A törvény és végrehajtási jogszabálya igen részletesen megállapítják az erdészeti igazgatás szerveinek feladat- és jogkörét. Az erdőrendészeti áthágások jogintézményét a tv. továbbfejlesztette, a vádat az erdőfelügyelőség kiküldöttje képviseli.

A *felszabadulást* követően nagyon fontos jogalkotás a *földreformtörvény*. Az erdőbirtokossági erdők kivételével a 10 k. holdnál nagyobb erdőket érintette, mégpedig a 10—100 k. hold közöttiek állami ellenőrzés mellett községi tulajdonba, a nagyobbak állami tulajdonba kerültek. Jelentőségét szemlélteti, hogy míg 1936-ban a magyar erdők 5,2⁰/₀-a volt csak állami tulajdonban, 1946-ra ez a szám 75,1⁰/₀-ra emelkedett. Az erdészeti igazgatás szervezete nem változott, csak az *állami erdőigazgatóságok* számát emelték 11-re és számos állami erdőhivatalt szerveztek.

Az üzemi igazgatást érintő fontos rendelkezés volt a 12.120/1945. (XII. 23.) M. E. sz. r., amely megalakította a „Magyar Állami Erdőgazdasági Üzemek”-et, röviden a *MÁLLERD-et*, amely az állami és az államerdészeti kezelésbe vett erdőket kezelte. Egyidejűleg az *erdészeti igazgatást is átszervezte* a 12.130/1945. (XII. 23.) M. E. sz. rendelet. Ez kimondotta, hogy erdőrendészeti ügyekben elsőfokon a törvényhatóság közigazgatási bizottságának gazdasági albizottsága és az állami erdőfelügyelőség jár el, míg másodfokon a földművelésügyi miniszter. Az erdészeti igazgatást pedig elsőfokon az erdőfelügyelőség, másodfokon az előbbi miniszter látja el. Az erdészeti közigazgatással járó feladatokat a F. M. erdészeti és vadászati főosztálya látta el.

1949. március 1-ével a *MÁLLERD* helyett az Állami Erdőgazdasági Központ (*Erdőközpont*) irányítása alatt 15 *erdőgazdasági nemzeti vállalat* kezdte meg működését, feladatuk lett az alföldfásítási és egyéb közérdekű erdőtelepítések végrehajtása is. Az erdőközpont 1949. június 1-ével 11 *erdőrendezői csoportot* létesített az üzemterv szerinti erdőgazdálkodás megvalósítása érdekében. A 2.610/1949. (III. 23.) Korm. sz. rendelet kimondta, hogy a földművelésügyi szervek egységes irányítása végett *vármegyénként mezőgazdasági igazgatóságokat* kell szervezni. Ennek ügykörébe tartozva a vármegyei vadászati felügyelőség, az erdőfelügyelőség működését megszüntette és feladatkörüket az igazgatóságra ruházta; az erdőfelügyelőségekből az igazgatóság erdészeti osztálya lett. Az erdészeti előadó feladatkörét a jogszabály részletesen szabályozta. A magánerdők fahasználati engedélyeit azonban csak erdőgondnokságok szakvéleménye alapján adhatta ki az igazgatóság.

1949. augusztus 20-án került kihirdetésre a *Magyar Népköztársaság Alkotmánya*, a már meglevő és az új jogszabályok ezzel ellentétesek nem lehettek, így iránymutatást adott. Az 1950. év januárjában rendelet előírta, hogy minden járásban mezőgazdasági osztályt kell létesíteni, amely az igazgatóság felügyelete alatt működik. Ugyanez évben a tanácsok megalakulásával átszervezték a megyéket és a járásokat is. Az erdészeti ügyek legfőbb kormánysszerve az FM erdészeti főosztálya maradt, az alsóbb szervek pedig a megyei, ill. járási tanácsok mezőgazdasági osztályai lettek, átvéve az államerdészeti kezelést is.

1950. aug. 1-ével az üzemi igazgatást is átszervezték, mintegy 80 *állami erdőgazdaságot* (ÁEG) alakítottak, amelyek többnyire a megyei erdőgazdasági egyesülések (ES) alá voltak rendelve; a legelső szerv az üzemegység lett. 1952. júniusában megalakították az Állami Gazdaságok és Erdők Minisztériumát, az *ÁGEM-et*, amelyen belül felállították az Erdészeti Főigazgatóságot és három területi igazgatóságot, amelyek az ES-ek útján irányították az ÁEG-kat, amelyek száma összevonások útján állandóan csökkent. 1953-ban megszűntek az

ES-ek, továbbá az ÁGEM beolvadt az FM-be. Az üzemi igazgatás vonalán az erdőgazdaságokat átszervezték, számuk erősen lecsökkent, míg az alájuk rendelt szerv az *erdészet* lett.

Az 1954. évi 30. tvr. kimondotta, hogy az FM erdészeti főigazgatóságát közvetlen a Minisztertanácsnak alárendelt *Országos Erdészeti Főigazgatósággá* (OEF) kell szervezni. Hatáskörébe tartozik az ország erdőgazdálkodásának elvi irányítása. Irányítja az ÁEG-okat, egyéb vállalatokat és intézményeket; továbbá a tanácsokon keresztül a nem állami erdőket és az erdőkben folyó vadászatot. Az OEF révén az erdészet elszakadt a mezőgazdaságtól, viszont feladata bővült a faipar egy részének átvételével. Az elsőfokú erdőrendészeti hatóság 1954. okt. 1-től a megyei mezőgazdasági igazgatóság.

A 120/1955. FM. OEF jogszabály egyes erdészeti szakigazgatási feladatkörök újabb szabályozásáról rendelkezett. A megyei szervek a járásiaknak, a járásiak a községieknek adtak át feladatokat.

A megyei és járási erdészeti-vadászati munkaköröknél erdészeti szakképzettséget írt elő, sajnos ennek teljes végrehajtása sohasem valósult meg. A községi szervek a fakitermelések engedélyezéséhez kötelesek voltak az ÁEG-ok szakvéleményét kikérni, amely nem egy helyen igen nagy feladatot rótt az erdészetekre. A termelészövetkezetek időközben fokozatosan mind több erdővel rendelkeztek, de a 2/1956. OEF utasítás szerint tanácsi szakirányítás alá tartoztak.

Az OEF eredményeket ért el az egyes erdőrendezőseinek jó munkája révén és 1961-re a magyar erdők 85⁰/₀-ában érvényes üzemterv tette lehetővé a szakszerű erdőgazdálkodást. A gyakorlatban bebizonyosodott, hogy az üzemterv szerinti gazdálkodás felügyeletét csakis olyan szakember tudja ellátni, aki a közvetlen, a kezelő szervtől független, csakis ebben a munkakörben dolgozik. Ezt a tényt felismerve az OEF 1954 őszén az üzemterv szerinti gazdálkodás irányítását országos viszonylatban az erdőrendezési főosztályra, erdőgazdasági viszonylatban pedig a *erdőrendezési felügyelők*re bízta. Az erdőrendezési felügyelők az erdőrendezési főosztály — nem pedig az ÁEG-ok — létszámába tartoznak. Munkájukat a főosztály az erdőrendezési felügyeleti osztály útján irányítja, jelentéseiket, észrevételeiket közvetlenül ezen osztályhoz terjesztik be. Így függetlenségük biztosított.

Feladatuk: az üzemterv szerinti gazdálkodás biztosítása. Ennek lényegesebb elemei az üzemtervi nyilvántartások folyamatos vezetése, az adatok helyszíni ellenőrzése. Az erdőrendezési felügyelő a vállalati részletterv készítéséhez az üzemtervi adatokat szolgáltatja, az elkészült részletterveket felülvizsgálja és véleményezi. Egyik igen fontos feladatuk az erdőgazdaságnak gyakran pillanatnyi előnyt jelentő érdekével szemben a szakszerűséget biztosítani. Láthatjuk, hogy feladatai több tekintetben hasonlítanak az erdőtörvény szerinti m. kir. erdőfelügyelőéhez.

Az eddig elért fejlődés már igen sürgette egy, a szocialista viszonyoknak megfelelő erdőtörvény megalkotását. Így jött létre az 1961. évi VII. tv. Az *erdőkről és a vadgazdálkodásról* (ETV), amelynek végrehajtási rendelete a 33/1962. (IX. 12.) Korm. sz. rendelet. A természetvédelemről külön tvr. rendelkezett. Az ETV kimondotta, hogy minden erdőben üzemterv szerint kell gazdálkodni, amelynek alapján a kezelő szerv éves tervet készít. Az EVT szerint az erdészeti igazgatás és az erdőgazdálkodás *országos hatáskörű szerve* a Minisztertanács felügyele alatt működő OEF, amely feladatait az állami erdőgazdaságok és erdőrendezősegek, valamint a felügyelete alá tartozó faipari és egyéb vállalatok és intézetek útján hajtja végre.

Az erdőészeti igazgatási feladatokat elsőfokon a járási, másodfokon a megyei tanács vb. szakigazgatási szerve látja el. A szakigazgatási szerv erdőészeti igazgatási tevékenysége során szükség szerint az állami erdőgazdaságok meghallgatásával jár el. Az erdőbirtokossági társulati erdők erősen lecsökkentek, a még megmaradókban az erdőgazdálkodást az ÁEG-ok látják el.

Az EVT és végrehajtási rendelete először 1970-ben került módosításra, figyelembe véve az időközi változásokat is (1970. évi 28. sz. tvr. ill. a 32/1970. (VIII. 21.) Korm. sz. r.). A megszűnt OEF helyett a MÉM lett a legfőbb erdőészeti szerv. A tanácsi erdőészeti szakigazgatási szervek pedig az erdőrendezőiségek és nem az ÁEG-ok szakvéleményét kötelesek kikérni. 1982. január 1-től újabb módosítások történtek (1981. évi 31. tvr. és a 73/1981. (XII. 29.) Korm. sz. r.). Ezekből legfontosabb kiemelni, hogy az erdőgazdálkodás, valamint az elsődleges faipari és faanyagvédelmi tevékenység ágazati igazgatását a miniszter, területi igazgatási, hatósági feladatait — ha jogszabály másként nem rendelkezik — az erdőfelügyelőségek látják el. Így az üzemtervkészítés más szerve hárult mint annak ellenőrzése, míg az erdőfelügyelőség hatóság lett. Ezzel azonban már a mához értünk és ez már nem tartozik az erdőfelügyelet történetéhez.

AZ ORSZÁGGYÜLÉS MEZŐGAZDASÁGI BIZOTTSÁGA 1984. október 24-én tárgyalta azt az előterjesztést, amelyet a MÉM Erdészeti és Faipari Hivatala az Országos Környezet- és Természetvédelmi Hivatallal egyetértésben erdeink egészségi állapotáról és az erdőkre ható káros környezeti hatásokról készített. A Pilisben tartott ülésen dr. KIRÁLYI ERNŐ EFH hivatalvezető adott a képviselőknek áttekintő tájékoztatást a témáról. Az OKTH-t dr. ÁBRAHÁM KÁLMÁN, a MÉM-et dr. VILÁNYI MIKLÓS államtitkár képviselte. Az üléshez kapcsolva a lajosforrási tölgyesekben és lucfenyő állományokban győződhetek meg a résztvevők a tölgypusztulásról és a fenyegekben jelentkező környezeti ártalmakról. A probléma átfogó megoldásának legsürgősebb tennivalóit egy olyan bemutatató szemléltette, amelyen az elpusztult és beteg fák kitermelése, hasznosítása, valamint a csemetetermelés és az erdőfelújítás sajátos módszerei szerepeltek.

Az ülésen több hozzászólás hangzott el, amelyből kitűnt, hogy országgyűlési képviselőink sürgetően időszerűnek tartják:

- a környezeti ártalmak eredményes csökkentését,
- erdeink egészségi állapotának, helyzetének javítását,
- az erdővédelmi gyakorlat és kutatás továbbfejlesztését,
- az erdőtelepítések mértékének növelését,
- az erdőgazdálkodás hosszútávú és vállalati érdekeinek kedvező összehangolását.

A bizottság elnöke CSELŐTEI LÁSZLÓ *akadémikus* úgy foglalta össze az egész napos program lényegét, hogy elsőként emelte ki az erdők többcélú hasznosításának társadalmi, gazdasági jelentőségét. Csak az egészséges erdők képesek az egyre növekvő, sok oldalú igények kielégítésére. Hangsúlyozta, hogy bár a magyarországi erdők állapota kedvezőbb az európai átlagnál, mégsem jelenthet ez megnyugvást, mert az országhatárokat nem ismerő kedvezőtlen környezeti (légköri) hatások váratlanul és vissza nem fordítható természeti károkat okozhatnak. Az erdészetnek fel kell készülnie az erdővédelem fejlesztésére, ugyanakkor országos és nemzetközi összefogás szükséges a légszennyeződés csökkentése, a vizek, a talajok leromlásának megfékezésére érdekében. A magas szintű bizottság nagyra értékelt erdőgazdaságunk elért eredményeit, az erdőészeti dolgozók szakértelmét és erőfeszítéseit. Az erdők iránt tanúsított megkülönböztetett figyelmének bizonyítéka, hogy a jövőben rendszeresen kíván tájékozódni az erdőgazdálkodás helyzetéről, fejlesztéséről.

Dr. Solymos Rezső